

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 3 ROČNÍK X.

BŘEZEN 2004

Ustupující sníh na nádvoří zámku již letos v únoru oznamoval, že jaro je definitivně za dveřmi. Foto: -vlk-

výročí na březem

V letošním roce uplyne 390 let od smrti vzdělaného renesančního šlechtice a majitele buchlovského panství Jiřího Zikmunda Prakšického ze Zástřizl.

Jiří Zikmund se narodil rodičům - Jindřichu Prakšickému ze Zástřizl a Alžbětě, rozené Rájecké z Mírova - 30. ledna 1582, jak uvádí dochovaný deník jeho otce. Buchlovské panství zdědil jako nedospělý po otcově smrti a vychováván byl starostlivým poručíkem, který se snažil, aby jeho svěřenec dosáhl co nejvyššího vzdělání, hodného renesančního šlechtice. Proto jej poslal studovat na českobratrskou školu do Ivančic, kde se Jiří seznámil s nejvýznamnější moravskou osobností své doby, Karlem starším ze Žerotína. Další studia doplnil v Basileji u Matyáše Borbonia z Barbenheimu a u významného reformátora, Kalvínova pokračovatele Theodora Bezy, od něhož zakoupil za 600 dukátů cennou a početnou protestantskou knihovnu.

Na poručíkovu radu se jako dvacetiletý roku 1602 oženil s Eliškou Kotvrdovskou z Olešničky, pocházející ze staromoravského českobratrského zemanského rodu. Jiří Zikmund se stal, stejně jako všichni jeho předkové, pevným vyznavačem podobojí a váženým pánem, jmenovaným už roku 1603 pohraničním komisařem a roku 1604 dokonce hradištským krajským hejtmanem. Ku příležitosti sňatku, který připomíná dochovaný soubor habánské keramiky na Buchlově, nechal zbudovat na hradní terase nad kasárnami prostornou taneční síň a na severovýchodním svahu kopce pod hradbami roku 1613 rozlehlý vinný sklep, který uvnitř dodnes nese pamětní desku s nápisem z té doby.

Zemřel mladý, 32letý, někdy v roce 1614. Přesné datum jeho smrti neznáme ani z dochovaného náhrobního kamene, který se nachází v buchlovickém kostele sv. Martina. Z původních šesti narozených dětí po sobě zanechal pouze nejstarší dceru Kunhutu a nejmladšího syna Milotu. Vdova po Jiřím Zikmundovi, Eliška, spravovala a řídila chod panství až do plnoletosti syna Miloty. Coby tajná evangelička, v souvislosti s nastalou náboženskou nesvobodou a netolerancí, zemřela roku 1644.

Jiří Zikmund Prakšický ze Zástřizl

Náhrobek Jiřího Zikmunda a jeho manželky Elišky Kotvrdovské z Olešničky

Text: Bořek Žižlavský, Foto: archiv SPHB

Další krok ke zkrášlení středu městečka

Obec Buchlovice vlastní již několik let objekt čp. 291, který je posledním z bývalého panského hospodářského dvora a stojí před administrativní budovou Lesů ČR. Přízemní objekt, přestavovaný a rozšiřovaný v roce 1799, jak ostatně hlásá letopočet na čelním štítě, není památkově chráněný a nachází se v nejcennější oblasti městečka nejen z hlediska cestovního ruchu. Svým, v současnosti už i na první pohled špatným vzezřením k reprezentaci obce určitě nepřispívá. Jeho neutěšeným stavem se už v loňském roce začali zabývat představitelé Obce Buchlovice, a to v souvislosti se záměry Mikroregionu Buchlov. Naskýtá se možnost využití budovy pro účely cestovního ruchu. Měla by být místem soustředění několika dílniček a zároveň i obchůdků, představujících tradiční vesnická řemesla a činnosti, jimiž se živilí naši předkové. Poměrně velká půda – podkroví by mohla být využita například ke zří-

Celkový pohled na čp. 291

zení čím dál víc oblíbené kuželkové dráhy atd.

Protože se zároveň nabízí možnost využití jednoho z finančních dotačních titulů (doufejme, že vše dobře dopadne), obec se rozhodla v této věci jednat co nejrychleji. Před závěrem loňského roku byl proveden odborný stavebně technický průzkum objektu specializovanou brněnskou firmou, který potvrdil jeho celkový velmi špatný stav. V důsledku vysoké hladiny spodních vod (místa v hloubce kolem 1,5 m) je značná část budovy nadměrně zvlhčená a některé úseky

Destrukce zdiva na jihozápadní straně.

cihlového zdiva, zejména v zadní části, se doslova rozpadají a ztrácí únosnost. Podobně jsou na tom i některé z vnitřních cihlových pilířů, nesoucích těžké cihlové klenbové stropy z rozhraní 18. a 19. století. Poruchami základového zdiva a pozdějším neuváženým zasypáním jihozápadní obvodové stěny, v jednom místě až pod okap, došlo k jejímu naklonění, jehož důsledkem jsou četné až 3 cm (!) trhliny jak v samotných stěnách, tak ve stropních klenbách. Stejně i ostatní konstrukce (podlahy, novodobá okna, elektroinstalace, kanalizace...) jsou za hranicí své životnosti. Toto se týká rovněž střešní konstrukce a krytiny. Mnohé střešní tašky se úplně rozpadají a v důsledku zatékání a napadení červotočem je zničena velká část dřevěných trámů a latí.

Těmito neradostnými výsledky stavební-

Zvlhčený interiér s rozpraskanými klenbami

Jeden ze zničených pilířů držících cihlovou klenbu.

ho průzkumu se zabývala únorová rada obce. Z předběžného rozpočtu původně uvažované rekonstrukce budovy jednoznačně vyplývá, že by si vyžádala o několik milionů korun vyšší náklady, jež jsou navíc mimo reálné možnosti obce, a to i s předpokládanou výší finanční dotace. Jinou alternativou, kterou by měly finanční možnosti pokrýt, je demolice objektu a následné vybudování nové, podobné stavby, plně respektující historický střed Buchlovic a v neposlední řadě i blízkost zámku a zahrady. Po důkladném zvážení se členové obecní rady přiklonili ke druhé možnosti. Záležitostí se bude zabývat nadcházející zasedání zastupitelstva obce.

Bořek Žižlavský

Fotografie jsou převzaty ze zprávy o provedení stavebně technického průzkumu objektu čp. 291.

Areál restaurace a kina letos v novém

V souvislosti se zprovozněním koncem roku uzavřené restaurace U Páva na náměstí novým dlouhodobým nájemcem – vítězem lednového výběrového řízení, kterým se stal Pivovar Janáček Uherský Brod, proběhne i oprava celé budovy, včetně elektroinstalace. Vedle nájemce se na ní bude podílet i Obec Buchlovice, které areál budov patří. Opravy a úpravy dozná jak interiér restaurace, její zázemí, tak i sousední sál dosavadního kina, opatřený někdejšími okny, jež se změní v sál víceúčelový, průchodný z restaurace a s novým dalším vchodem z náměstí. Nové venkovní posezení se objeví i před samotnou restaurací, jak vidíte na výřezu z architektonické studie. **-bž-**

Co nám přinesl měsíc leden?

Bláznivé odpoledne

Sdružení rodičů se rozhodlo zpříjemnit svým dětem náročný závěr prvního pololetí příjemným odpolednem. Ve spolupráci s místními skauty uspořádali soutěž o nejláznivější účes. V úvodu soutěžního odpoledne se představila děvčata z kroužku šití s módní přehlídkou oděvů z netradičních materiálů, která sklídila velký úspěch.

Potom se závodilo, tančilo, soutěžilo.....

Ze soutěžního klání vyšli čtyři vítězové: Kate-

řina Kropáčová (5. tř.), Alice Hrušková (3. tř.), David Andrle (4. tř.) a Martin Kučík (1. tř.).

Poděkování si zaslouží všichni ti, kteří se na zdárném průběhu akce podíleli.

Zápis dětí do první třídy

Tato významná událost už tradičně zajímá nejen učitele, ale především předškoláky a jejich rodiče. Slavnostně vyzdobená první třída vítala budoucí prvňáčky v pátek 30. ledna 2004. Pro příští školní rok bylo sice zapsáno nezvykle málo žáčků, je však potěšující, že je to situace výjimečná a výhledově se stavy dětí v první třídě opět zvýší.

Společenský večer

Bohatá tombola, „živá hudba“, občerstvení, předtančení ... tak vypadá každý pořádný ples. Toto vše a ještě něco navíc nabízel i společenský ples pořádaný 14. února Sdružením rodičů při ZŠ Buchlovice.

Hned v úvodu předvedly ve svižném tempu svoji sestavu dívky ze 6. tříd a ani následující módní přehlídka nenechala nikoho v klidu. Obě vystoupení si dívky připravily v rámci práce v zájmových kroužcích a rodiče na ně mohli být právem pyšní. Na videokazetách byly k dispozici nahrávky všech důležitých okamžiků a akcí ZŠ. V přestávkách mezi tancem si tak rodiče mohli připomenout vstup svých ratolesť do 1. třídy, Slavnost Slabikáře, Mikulášskou nadílku atd. K pěkné atmosféře přispěly i všudypřítomné výtvarné práce žáků školy.

Taneční parket byl stále plný, tombola zmizela do posledního balíčku a zábava trvala dlouho přes půlnoc ... Takže můžeme konstatovat, že

letošní společenský ples se vydařil.

Z příjemně stráveného večera dospělých budou mít navíc radost i děti, protože získaný výtěžek umožní zakoupení nového koberce a žaluzií. Za snahu a ochotu děkujeme organizátorům i všem zúčastněným.

Z módní přehlídky.

Taneční vystoupení děvčat ze 6. třídy.

NABÍDKA K ODPRODEJI

Základní škola Buchlovice nabízí k odprodeji věci vyřazené při podzimních inventurách.

Seznam věcí k odprodeji	počet	stav	cena
Psací Stroj Konsul (široký válec)	3 ks	poškozený	100,- Kč/ks
Psací stroj Konsul (úzký válec)	3 ks	poškozený	100,- Kč/ks
Magnetofon kotoučový B 730	6 ks	poškozený	100,- Kč/ks
Magnetofon kazetový			
UNITRA stereo bez reproduktorů	1 ks	funkční	200,- Kč/ks
Gramofon NZC 160	2 ks	bez přenosky	200,- Kč/ks
Gramofon	1 ks	funkční	100,- Kč/ks
Kalkulačky (bateriové)	19 ks	funkční	20,- Kč/ks
Motorová sekačka YARD - MAN	1 ks	poškozená	200,- Kč/ks
Meotar	4 ks	poškozený (bez zárovky)	100,- Kč/ks
Pletací stroj	1 ks	poškozený	50,- Kč/ks

Bližší informace na telefonním čísle: 572 595 292

HYPOTÉČNÍ ÚVĚRY K BYDLENÍ I KE KOMERCI

Koupě nemovitostí do vlastnictví

Vypořádání spoluvlastnictví

a dědických nároků na nemovitost

Výstavba, rekonstrukce

Vyrovnání dříve poskytnutých půjček

Úroková sazba 3,9 – 6%

Délka úvěru 10 – 30 let

BEZ RUČITELE

Informace na telefonním čísle 604916154, 605262993

*Po letošní zimě můžeme v zámeckém parku pozorovat různé změny. Nad potokem se opravuje balustráda (foto nahoře) a opravu bude určitě potřebovat sesypaná zámecká zeď na jihovýchodní straně parku (foto dole).
-vlk-*

Takový byl FAŠAŇK 2004

SOBOTA 21. ÚNORA 2004

Foto: Vlastimil Kořínek

Děkujeme spoluobčanům za pohostinnost a štědrost při letošní fašankové obchůzce. Ze získaných prostředků jsme odměnili muzikanty, kterým tímto děkujeme za pomoc. Zbytek financí bude použit při stavění máje.

Členové studia - M

Dopis ze Sunderlandu

Milí moji!

Važme si všichni, mladí i staří, našeho životního prostoru, lidí kolem, rodiny, přátel, společně prožitého času, národa, vlasti...

Vážený pane Hrdý,

lituji, ale moje mlčení není lenivost. Řečeno v pravdě, zrak nedovolil a i mentální okolnosti se ukázaly s věkem kolem 85 roků, prosím o Vaši trpělivost.

Jak víte, tak v Brně mně zemřel nejvzácnější a upřímný člen rodiny, ing. Jožin Bednařík. Zastihla ho rakovina a opustil nás a rodina opravdu cítí ony bolesti. Jak on, tak i jeho tatínek byli opravdu vlastenci.

Já teď píši do Brna paní Mileně Foltánkové, aby vyzvedla z mého konta 2.000.-Kč a Vám předala mé zaplacení Buchlovského zpravodaje. Ona často jezdí navštívit v Buchlovicích mou sestru Zdeňku (96 roků). Doufám, že tohle bude vyřešeno během 14 dní.

Náš syn se snaží přemístit a přestěhovat se blíže zaměstnání. On už koupil tam bungalov (přízemní barák), 3 ložnice etc., etc., s větší zahradou. Náš nynější barák je na prodej. Přijde-li změna, tak napíši novou adresu.

Můj slib (ohledně českých knih) jsem nezapomněl. Stěhování jistě Vám sežene zajímavé knihy. Moje rodina nezná češtinu, a tak to zde leží v lenosti. Syn John mně slibuje zájezd do Buchlovic. Manželka je neschopná dlouhých cest. Zlomené kosti se nehojí a jsou s tím opravdové bolesti. Stát mně pomáhá s denní posluhovačkou. Ono člověk vypadá lenivý, ale v pravdě nejsem schopen fyzické práce.

Já jsem našel můj osobní denník událostí od 14/12/39 do 1. září 1942 (zařazen k bombardovací peruti 311 SQN). Snad tam najdete zajímavé čtení (lituji, ale čeština je mizerná). Však moje válčení letecké je slušně vypsáno panem plk. JUDr. Jiřím Osolobě v knize „Zbylo nás 15“ (něco podrobně). On tu knihu vypsál za komunistů. Asi musel vynechat naše jména, sloužících tehdy v RAF!

Lituji, ale musím ukončit, špatné vidění.

Vám všem srdečné pozdravy.

Je mně moc smutno po domově.

Váš Buchlovjan
Rosta Kaňovský

Rosta Kaňovský při jeho poslední návštěvě Buchlovic v září 2002.

foto. -vlk-

Cyrano

Milada Hutková

Roxana:

Cyrano, Cyrano, Cyrano!
Gaskonče, kde zatoulal se kos?
ach, odkud vystrčí ten skvělý dlouhý nos?
Svou čelist vystrčte, u sta hromů
neb slezu z balkonu a zdrhnu domů,
můj stud mi nebrání zřít meč váš nahý,
své srdce otvírám, tak, polez, polez, drahý.

Cyrano:

Ó, Roxano, tvá láska už mne drtí,
a límec potvora, mne věru pěkně škrť
a v chůzi překáží mi údatný můj meč,
Cyrano, kupředu, jen pospěš v lásky zteč!
Tvá ňadra hudbou zní a já jsem virtuóz,
v tom citu výbuchu zabořím ten svůj nos.
Jak citlivou a něžnou duši máte,
jen, sakra, zevnějšek, mne trochu mate,
já radš mám slíčnou líc, jak její ruby
a vám, drahá má, už se potřetí řežou zuby.
Svůj důvtip zapůjčím, ty dodáš těla vnady,
s mým duchem velikým to dáme dohromady,
já hynu blahem, už mi srdce puká,
to že je fakticky ta něžná ruka?
Člověk se s námahou břechtanem drápe,
aby se vyšplhal k medvědí tlapě?

Roxana:

Jste to vy, slavný kmete? To snad mne šálí
zrak?
Vždyť vy to, šašku, čtete,
to že je Cyrano, to že je Beržerak?
Ó, květe elegance, příteli, pro pět ran,
nejste vy, fajnovko, nejste vy Kristián?
Zklamání, reku můj, mne nezachvátí,
kdy už mne konečně, začnete dobývatí?
Mé roztoužené rty a vaše hladké fráze,
nebo se dívíte mé metrákové váze?
Ty budeš dechem mým, já láskou tvojí,
ještě ta kreatura pod balkonem stojí?
Ty mne chceš obejmout – ó, dobrotivé nebe,
rychle se rozhodni, než zvalchuji já tebe.

Cyrano:

To že je Roxana? Vždyť to je démon dravý,
dej v nohy, Cyráno, dokud jsi ještě zdravý!
Když dostals do nozdry tu ránu pěkně
tuhou,
tak nenastavuj, troubo, ještě druhou.
Pán voněl ke květu a o bodlák se spálí,
ta baba 70 let se do pelyňku halí.
I meč se zmenšuje, vždyť ten byl, sakra,
větší,
adié, Saxáno, ty z pekla nebezpečí!

Roxana:

Jdi k čertu s chocholem! Snad pupek se tí
strh?
Vojvodu z Arrasu, jak zbaběle jsi zdrh.
Kde zůstal britký vtíp, odvaha jež je ctěna?
Když udolá tě subtilní a éterická žena!
Já taili bujarou nespínám do korzetu,
své kypré přednosti tu stavím v odív světu,
já v koutě neuschnu jak muškátová růže,
svým šarmem okouzlím jiného muže.
Já bílá lilie, kvíteček něžný luční,
mé srdce nezdolá už Michal Tučný,
ten něžný luční kvíteček
teď uchvátí navždy Pavel Zedníček.

Z produkce nových pohlednic, které jsou k dostání v buchlovickém informačním centru a v trafice.

Jak vznikla zmola v Újezdci

Újezdec, vesnička ležící na východě kyjovského okresu, je zajímavá velikou zmolou. Je 15 – 20 m hluboká a asi 65 m široká. O jejím vzniku se vypráví:

Újezdec stával kdysi na pěkné, nad ostatním okolím vyvýšené rovině, která oplývala zvláště na horním konci hojností vodních zřidel. Střed vesničky byl stále zbahněn a občané musili obcházeti velkým obloukem, když chtěli na druhou stranu osady. Reptalo se na to a byla svolána rada obce, jež měla pojednati, jak tuto nesnáz odstraniti. Rada se rozhodla: Středem vesnice má býti proorán příkop, kterým bude přebytečná voda odváděna. Stalo se. Jeden občan zapráhl volky a rádem vyoral hlubokou brázdu, do níž počala stékati okolní voda a jí pak odtékala po mírném svahu k jihu.

Ale ještě jiné nevýhodě mělo býti téhož roku odpomoceno. Občané horního konce měli daleko pro vodu, rozhodli se proto vykopati studnu na svém konci. Při kopání narazili v hloubce několika metrů na skálu. V té se ozvalo děsivé hučení, jakoby pocházelo od mocného větru. Ulekáný kopáč se doptával ostatních nahore, je-li tam také vítr. Bylo mu řečeno, že nahore je téměř bezvětrí; to prý mu jen v uších hučí od stálého bušení do kamene. V klidu tedy vydlabal do skály díru, naplnil třaskavinou, zapálil hořák a dal se rychle vytáhnouti.

Zaduněla rána a – lidé, nestojte! Ze studny se valí za hrozného hučení a šplouchání mocné

proudy vody, jež si razí cestu prooranou brázdou. Ta se před polekanými občany vřichlavě šíří, ti bezbranně a zoufale pobíhají až do tmavé noci. Časné zrána byli starší obce znovu zalarmováni k poradě, než proudy vod, valící se nyní již velmi širokou strouhou, podeberou stavení a odnesou je. Jedna z moudrých hlav podává návrh, aby ucpali studnu peřinami. Bylo přijato a hned vypracován plán. Byly doneseny čtyři velké duchny a do nich nasypáno kamení. Na daný povel se chopilo prvé duchny několik silných mužů a vrhlo ji do studny. Pokus však ztroskotal. Duchna byla vržena mocným proudem zpět. Hned byl nový návrh po ruce. Přivezli několik fůr velikých kamenů, písku a hlíny, donesli několik prken a pozvali na pomoc celou ves. Prkna položili přes studnu a na ně narovnali peřiny. Kdo má jen trochu síly, nosí kameny a klade je na duchny, ostatní čekají připraveni, aby mohli vrhnouti do studny připravené kameny, až se prkna pod tíží prolomí. Konečně prkna povolují, peřiny se všim ostatním se řítí do hlubiny. Kolem stojící zahajují kanonádu; do studny vrhají kamení.

A věc se podařila. Studna je zasypána, neštěstí zažehnáno. Šíření zmolý se však zabránit nemohlo. Za častých dešťů a povodní, jak staří pamětníci pamatují a vypravují, se zmola dále prohlubovala a šířila, až nabyla nynějších rozměrů.

(Z publikace Kyjovsko v bájích a pověstech. Kyjov 1945)

Ledová nálada

Za vesnicí
do mírného svahu
zakletého
do šlí vinného sadu,
pěšinkami neprošlapanými
jdu od Vánoc
ke Hromnicím,
dříve než přes prostor
rozprostře plášť
černě plný zrady
nad ty naše vinohrady

v níž osamělý ostrlíz
už nebojí se zimy.
V zamrzlých plochách
mých stop se jiní ukládá,
v nízkém slunci
odlesky vinohradu
s pačesy rozvrkočenými
vystraší i vrány
k odpočinku na kůly sedající.

Miloslav Hrdý

Předjaří v Buchlovicích. Nahoře vidíte kouzelnou starou zástavbu počátku buchlovického Podvinohradí. Na dolní fotografii jsou Újezda s roztroušenými domečky a nad nimi „vysílačka“. Foto Bořek Žižlavský

duchovní zamyšlení

Milovaní,

na mořském dně se setkaly dvě ústřice. Jedna si stěžovala druhé: „Cítím v sobě velikou bolest. Je ve mně něco těžkého a jsem tak vyčerpaná.“ Ta druhá jí odpověděla pyšně a s uspokojením: „Chvála nebi i moři, já nepocítuji žádnou bolest. Já jsem na tom skvěle jak zevnitř, tak i zvenčí, jsem zdravá.“ Právě v tu chvíli se okolo plazil rak a zaslechl, co si ty dvě ústřice povídají. Obrátil se k té, která se cítila tak zdravá, se slovy: „Jistě, ty se cítíš skvěle a jsi zdravá. Ale bolest, kterou tvá sousedka v sobě nosí, vytváří perlu nevšední krásy.“

Malé zrnko písku nebo kamínek ji sice zraňuje, ale den po dni proměňuje svou bolest v drahocennou perlu. Jsme pozváni k tomu, abychom ze svého života udělali krásný dar pro Boha. Bůh nám svěřil tento čas milosti. Aby se ze všeho obyčejného a všedního, co s sebou každý den přináší, postupně zrodilo něco krásného i veliké-

ho i v našem životě. Každý den je pro nás darem, ve kterém můžeme znovu a znovu objevovat velikost Boží lásky k nám a učit se na ni odpovídat.

Směřujeme k vrcholu postní doby - k okamžiku prožití tajemství Ježíšovy vydatnosti pro každého z nás - od Květné neděle až po jeho zmrtvýchvstání. Objevení jeho lásky, která se projevila v daru eucharistie i tajemství utrpení a kříže. Ale to všechno by bylo zbytečné, kdyby nedošlo k osobnímu setkání s Kristem. Tak jako se z Kristovy bolesti a lásky k nám zrodilo naše vykoupení, aby se i v nás znovu zrodila touha udělat ze svého života něco krásného pro Boha. K hlubokému prožití závěru postní doby a celého Svatého týdne vám z celého srdce žehnám

P. Vojtěch Glogar

(Život farnosti, neděle 6. dubna 2003, č. 7, ročník XIV, vydává Římskokatolická farnost Zlín)

Prokletá

Nebaví mě číst,
nechci už sama spát.

Nemám chuť jíst
nemůžu se smát.

Už nechci být sama
a na lásku si jen hrát.

Už nechci být sama
a životem jen proplouvat.

Chci cítit dotek něhy
a zase něčí být.

Už musí roztát sněhy,
teplem lásky chci se pomazlit.

Proč je moje touha prokletá?
A sen skutečností není?

Jsem snad někým zakletá
a mám věřit ve vysvobození?

Věřím, že přijdeš právě ty
a zrušíš sílu kletby.

Políbíš mě na mé rty
a budeš je líbat na vždy.

Vím, že nejsme v pohádce
a já nejsem princeznou,

ale láska voní tak sladce
a volá hudbou líbeznou.

m. m.

OTVÍRÁNÍ SKLÉNEK

(Košť pálenek se seminářem „Ať slúží!“)

Hodnocení smyslovým vjemem je nejběžnější a zároveň nejdůležitější způsob kontroly pálenky. Hodnotí se čírost a barva nápoje, jeho vůně a chuť.

Třešňovice, borovička a někdy i slivovice by měly být bezbarvé a nažloutlý odstín se hodnotí jako nedostatek. Mnoho látek působí současně na chuť i čich. U lihovin se vyžaduje, aby žádná komponenta vonně a chuťové složky silně nevystupovala. Některé významné složky výrobku, jako třísloviny a hořké látky, nemají vůni. Při hodnocení vůně hraje velkou roli tvar degustačního pohárku. Nejvhodnější je objemný pohárek, nahoře zúžený, na krátké nožce. Rozšířená praxe, roztírat lihovinu mezi dlaněmi, může být přijatelná u vysokoprocenních výrobků (slivovice), které obsahují prchavé, silně aromatické látky.

Výrobek jedné a těžce lihovitosti působí tím silněji (pálivým dojmem), čím více ho podržíme v ústech a tím delikátněji a aromatictější, čím je množství menší. Není naprosto nutné vzorek polykat. Při degustaci má svůj význam doba, po kterou působí vzorek na chuťové buňky. Jakost degustace se zhoršuje, nechá-li se nápoj v ústech příliš dlouho, 15 sekund je dostatečně dlouhý interval. Čím je teplota nápoje vyšší, tím se zdá být nápoj silnější - slivovice by měly být chutnány při teplotě 10 - 12 stupňů. Pro stírání chuti předchozích vzorků se doporučuje zajídat bílým chlebem nebo sýrem, který pomáhá hlavně při degustaci silně aromatických nápojů.

Dobrá pálenka musí být čirá, nezkalená a bezbarvá, pokud zbarvení nepochází od uložení v sudech. Chuť a vůně má být typická pro surovinu, ze které pálenka pochází, a mimo to má mít pouze lihovou příchut. Ostrá a palčivá chuť a pronikavé aroma bývají známkou toho, že byl nedostatečně oddělen úkap od jádra. Naopak příchut přismahlá, nakyslá a nepříjemná vůně ukazují na nedokonalé oddělení dokapu nebo to, že pálenka byla míchána s třetím destilátem (dokapem a úkapem). Příliš výrazná chuť po

hořkých mandlí je opět známkou (zvl. u třešňovice), že při přípravě kvasu bylo rozdroceno příliš mnoho pecek. Je-li pálenka značně kyselá nebo cítit připáleninou, lze soudit, že pochází z kvasu, který obsahoval vysoké množství kyseliny octové nebo že se kvas při pálení připaloval.

Pálenky z ovoce napadeného silně plísněmi bývají cítit zatuchle a rovněž pálenky uložené do nedostatečně vyčištěných, plísňivých sudů. Velmi vzácně mají pálenky chuť po železe, tato vada vzniká tehdy, jsou-li pálenky destilovány na přístrojích, z nichž je část ze železa a alkoholové páry mají s tímto železem přímý styk.

Silně infikovaný švestkový kvas octovými bakteriemi a bakterii mléčného kvašení, kvasy jevící známky hniloby nebo s odporným pachem (připomínající chlěvskou mrvu) byly připraveny z ovoce silně nahnílého, nebo byl kvas umístěn např. ve stáji. Pálenky z těchto kvasů jsou zcela bezcenné a jen nepatrně se dají zlepšit filtrací přes aktivní uhlí.

Málo výrazné, nedostatečné aroma mají pálenky destilované na přístrojích s dokonalým deflegmačním zařízením, kterého bylo během destilace úplně využito nebo bylo užito kvasu z ovoce sušeného, zavařovaného nebo i jinak tepelně konzervovaného. Na kvalitu pálenky, ev. na postup při destilaci, lze do jisté míry soudit podle množství některých látek v destilátech. V praxi se omezujeme zpravidla na stanovení kyselin, aldehydů a případně přiboudliny.

Tak nějak by to mohlo být, jak říkají ve své práci autoři důležité knihy Josef Dyr, Jan E. Dyr: Výroba slivovice a jiných pálenek, Praha 1997. Pro někoho to může být teprve začátek, neboť dalšími kroky lze z pálenek vyrobit řadu zajímavých a dokonce pitelných produktů. O tom všem je možno se přesvědčit na pořadu Folklorní agentury Buchlov v sobotu 3. dubna 2004 (jinak vždy 2. sobota v měsíci dubnu) v zámku v Buchlovicích v době od 13.00 do 19.00 hodin.

Pořad OTVÍRÁNÍ SKLÉNEK je tím místem, kde je možno m. j. uplatnit své názory

na hodnocení pálenek, konfrontovat veřejně své názory na své vzorečky, ale také v diskuzi semináře „Ať slúží!“ se přidat na stranu zapřísáhlých příznivců či odpůrců pití pálenek. Inspirátory a sparringpartnery v diskuzích budou odborníci i poučení laici, kteří přednesou řadu podnětných (doufáme, že poslouchatelných) přednášek.

Během pořadu budou prakticky a názorně předvedeny principy destilace směsi mnoha chemických individuí a prováděna ochutnávka konečného produktu.

Těšíme se na setkání s Vámi, naši milí!
Za Folklorní agenturu Buchlov
František Hrná, 603434341
Ing. Miloslav Hrdý, 737649604

Předběžný bodový scénář

„Lepší sklénka slivovice, jak na hrobě čtyry svíce!“ aneb „Šak to néni nic špatného, dyž nám tego letos Pámbu požehnal, tož co s tým, mosíme to vypít.“

13.00 Zahájení koštu

Vitání

Společný zpěv

Slib degustátorů

Zahájení koštování

Obřad „Pálení červa“

14.00 Zahájení semináře „AŤ SLUŽÍ!“

Hornácká cimbálová muzika (HCM) s primášem Ing. Martinem Hrbáčem

Vladimír Doskočil: O potřebě truňku - pro ponaučení

PhDr. Pavel Popelka, CSc. – NONSEM

PhDr. Pavel Popelka, Csc. – videozáznam pořadu Pálím, páliš, pálime

PhDr. Jiří Pavelčík, CSc. - Nebezpečí je v alkoholu, přátelé!

Prof. Petr Hlaváček: Absence švestek v čínské kultuře

Cyril Bureš - Prohlášení guvernéra

Jaroš Hrbáč a HCM

Vladimír Doskočil: To čistě

PhDr. Helena Beránková: Zpráva o výstavě „Už máte vypálené?“ a jejím putování Evropou

Ing. Miroslav Zikmund: Černé pálenice ve světě - citace z knihy Vladimír Doskočil

Jak se zpívá ve Zlíně: Slivovice Jelínke

JUDr. Josef Holcman: O slivovici

Doc. Antonín Blaha: Mimořádné závažné téma

Vladimír Doskočil: Slivovičné desatero

PhDr. Pavel Popelka, CSc. -

Rodina Jaroša Hrbáča a HCM

Tonda Vrba: Seberefleksa - řeč o opicách z alkoholu, kurýrování z nich a proč piju a nepiju

Valašský názor (Fragment Hry o slivovici, Hymna Valašského názoru + Jiří Březík, O. F. Krajíček – Vodů nic nezmožeš)

Jak se zpívá u nás: My zme chlapani, my sa nebójime

HCM a Jaryn Hrbáč

Vladimír Doskočil: Putování po starých hospodách v Buchlovicích a okolí autora B. Žilavského

Antonín Galuška: Moje je každé téma

Pavel Petřela, FELICITA: I my musíme říci své silné slovo

Vladimír Doskočil:

Jaroš Hrbáč a HCM

a tak dále ... pijeme a zpíváme s Hornáckou cimbálovou muzikou s čerstvým pětadesátiníkem primášem Ing. Martinem Hrbáčem

16.00 - 17.00 Hodnocení výsledků, práce poroty

17.00 Vydání výsledkové listiny, předání odměn vítězům

19.00 Ukončení koštování, závěrečná série písní, zvonění

19.00 - Dohledávání zatoulaných kamarádů

Změny (nejen v programu) jsou možné, rozhodně však přispějí k plynulosti a vyšší úrovni programu. Děkujeme Vám za pochopení, ani nevíte, jak si šetříte zdraví!

Fašančárova škaredá streda

PhDr. Pavel Popelka, CSC., Muzeum J. Á. Komenského v Uherském Brodě

Chtěl bych zdůraznit, že jsem etnograf, a současně vytknout, že mezi alkoholem a výročními obyčejí existuje úzký vztah. Že totiž, kdyby nebylo alkoholu, tak spousta obyčejů vypadá úplně jinak, možná že by některé zanikly. Já si třeba nedovedu představit, že by fašančáře ve Strání motivovalo někdy, že by měli chodit celý den po Strání s tím, že na konci dostanou minerálku. Z tohoto vlastně vychází celý můj příspěvek, chtěl bych zdůraznit, že se jedná o autopsii, prosím vás, zatímco ostatní předřečníci tak nějak běhali po takových obecnostech, já se hroužím do svého nitra zcela, i když je to ryze subjektivní, myslím si, že se tak do svých niter hroužili i ostatní mí kolegové fašančáře a jedná se tedy o příspěvek trochu kolektivní

Fašančárova škaredá streda aneb ohlédnutí za masopustem.

Každý, kdo někdy ve Strání tančil v ostatkové úterý tanec Podšable, se na to úterý těší celý rok, aby ho pak na Popelčíní středu úplně nenáviděl. Tento den, kterému se říká „Škaredá streda“, je totiž ve Strání plné padlých fašančárů, kteří se léčí z únavy a z kocoviny, ale léčení nám nikdo nedopřeje. Jak naschvál nás v zaměstnání tento den nejvíce potřebují a tak vedle permoníků v hlavě drnčí i telefony, ženy navrhují rozvod a otravují s jeho detaily, popeláři musí právě v tento den vyvážet popelnice, děcka zlobit a listonoška vám přinese bezvýznamnou obsílku, kterou musíte podepsat. V tento první postní den, kdy je zapovězeno všechno hříšné a faráři sypou svým ovečkám na znamení nicoty popel z kočiček, máme my, kteří jsme den předtím rozdávali krásu a rozpustilost, pocit zmaru větší než ti, co ji nerozdávali, protože nás bolí hlavy a nohy na rozdíl od těch, co nic nedělali, a proto také nic nemohli pokazit, a tak prožíváme očistec hned tady na zemi, týráme se představami, čeho všeho jsme se mohli dopustit, co zatím nevíme, ale co se nám nepromine a naše mráčky jsou bolestné. Kdybych měl tu moc, uzákonil bych, aby se na fašančáry vzta-

hovala amnestie, aby byli nedotknutelní, protože oni se při občůzkách dostávají do euforie, oni mají svá okna velká jak výkladní skříně, oni v nich přestávají být sami sebou, oni upadají do transcendencí, oni se vtělují do svých prapředků a jejich rituálů. Oni podvědomě vědí, jak po sobě následují sloky písní, ale neví, kdy mají končit, oni tančí do utancení, zpívají do ochraptění, hádají se o blbosti, které jsou nepodstatné a na druhý den už je nezajímají a čím dál k večeru se propadají do prostopásných masopustních písní a bujaré nálady, pro které se vlastní masopust pořádá, protože, aby se člověk kál, musí se nejdříve dopustit hříchu. Ale, kdo by se ho nedopustil, když se ho dopustili i Adam s Evou a kdo by jim to neodpustil, když díky jejich hříchu jsme tady na světě. A tak my, před rituálním pokáním se rituálně veselíme, štamprli slivovice nikdo neodmítne a bývá jich víc než domů, které navštívíme, v každém z těchto domů je vystrojena opulentní hostina. My, z vděčnosti k našim hostitelům, pak nejsme schopni odejít, my se zapomínáme a v písních nerozlišujeme žánry a neznáme cenzuru, my střídáme písně lyrické s rozpustilými, tak jak se v životě střídají dny obžerné a půsty, my jsme v ten poslední masopustní den šťastní, že nás spojují zděděné písně a podobné povahy, dokonce polovina z nás má i stejné příjmení. U nás není indispozice, je tanec Podšable podobnou povinností, jakou bývala vojenská služba. Na rozdíl od ní je však občůzka s tancem Podšable milá povinnost, a tak my se každý rok dobrovolně necháme povolat na manévry, i když už bychom měli nárok i na vyřazení z této služby, ale my našemu tanci sloužíme rádi a věrně, my někdy na konci občůzky jenom klopýtáme a leckdy i padáme, ale rožeň se snažíme držet rovně a hlavně se snažíme nerozbít navázané láhve slivovice. Tanec, který tančíme je prastarý, neznámé jsou jeho kořeny a obsah, o jeho magické síle vypovídá skutečnost, že je dodnes živý, námi rodověrnými prorůstá. První písemná zmínka o něm pochází z konce

18. století, kdy jej naši předchůdci předváděli na zámku v Uherském Ostrohu. Tančili tehdy tak divoce, že se při něm do krve posekali, oni totiž ti naši prapředkové tančili tanec se skutečnými šavlemi. Šavle či obušky se sice po našich předcích nedochovaly, my dnes tanec tančíme se šavlemi dřevěnými, které mají tvar protáhlých slzí, ale tanec si dodnes zachoval někdejší urputnost - je vidět z pohybů paží, švihů tanečních kroků i obsahu písní, které jsou o zbojnicích a jejich činech, o šibenicích, zajistě i proto má šavle tvar protáhlé slzy - šavle barvy krve. Ať jsou již strašnější fašancáři oblečení v kroji barvy modré a bílé, modrá barva s červenými haraskami je barvou mladých, nám starším zbývá barva bílá, která byla kdysi barvou smuteční, jsou krásní bílí i modří. Mezi námi svébytné postavení mají gazdové, jejichž důležitost označuje rožeň, dřevěná pika, na niž gazdiny napichují slaninu a váží láhve sliovovice. Mezi gazdy každým gestem vyniká ten nejstarší, letos již 63letý Stanislav Popelka - Hloca, gazda je, podle mých pamětí, už od nepaměti a každým rokem ve své rozevláté haleně zraje. Vodí

své poddané jak kvočna kuřata, sám pajdavy, protože má na noze otevřenou ránu, ale to jeho držení hlavy a rozně nedokáže nikdo. K čemu jiný gazda musí oběhnout kolo, dokáže Staňa malíčkem. Každý rok říká, že je gazdou naposled. Ale my bychom si fašaňky bez Staně nedokázali představit. Všimněte si, že na Strání se na znamení úcty říká fašaňky pomnožně. My bychom bez něho byli poloviční, nás by to bez něho ani nebavilo, a proto jsme letos, kdy Staňa na chvíli pozbyl orientace, poprvé v dějinách straňanského fašanku, vodili my jeho, protože jsme ho nechtěli ztratit. Myslím si, že by mi bez něho ani nehrály gajdy, které naši skupinu

doprovázejí a jsem rád, že si Staňa na jejich hlas zvykl tak, jako kdysi naši prapředkové. Mladí již dávají přednost nástrojům novým, jako akordeonu a tamburám, ale to ve zvuku je, jako kdyby tady tančili Turci. Ale nám to nevadí, protože důležitější než skutečnost na co se hraje, je okolnost, že se vůbec hraje. Nakonec, ti nejmladší, kteří ještě muzikanty nemají, si k tanci jenom prostě zpívají a také to vypadá předobře. My ovšem, pokud budeme, budeme mít rádi svoje naříkavé gajdy a měkký zbojnický krok, přestože jsme skupinou váhově nejtěžší a pokud jde o sumu let alespoň o jedno století starší, než skupiny ostatní. Přes náš věk a hmotnost budeme na tom z hlediska fyzického zdraví a reprodukce nejlépe, protože my toho sníme a vypijeme při občůzce víc jak dřevorubci a každý prokazatelně máme již své biologické potomky.

Dva z nás dokonce čtyři, takže by nás mohli vyklonovat, jenomže nás by tento způsob rozmnožování nebavil a navíc, co potom ve Strání se samými fašancáři, kteří už v minulosti neměli valnou pověst? Protože, když někdo chodil hore důle dědinů a neměl se k práci, tak se říkalo,

že chodí jak fašancár. Jak jsme na tom, jako kolektiv, z hlediska duševního zdraví? Nevím, já mohu mluvit jenom za sebe, mně 3. května 1985 vystavil dr. Kratochvíl zdravotní potvrzení, že jsem duševně zdravý.

I když jsem tehdy v muzeu pracoval za hrubý plat 2600.-Kč měsíčně. Dr. Kratochvíl je ale po smrti a získat takové potvrzení nebývá snadné, zvláště, kdyby se k němu měly vyjadřovat naše manželky. Ale nás už nikdo nepředělá! My budem takoví, jací jsme narostli a ti, co po nás přijdou, budou takoví, jací oni narostou. A tak to bude pořád dál, podobně, jako po fašankovém úterý následuje Škaredá středa.

O páleném a kolem

„Vcelku jsou Moravští Slovinci lid pěkný a zdravý. Hygienické poměry jsou ovšem velmi primitivní, v krajinách horských neuvěřitelně ubohé. Obývací světnice jsou naprosto nedostatečné, okna většinou tak zabeďněna, že větrání po celý rok je nemožné. Čistoty nepatrné. Strava většinou velmi skrovná. Alkoholismus je rozšířen do značné míry, ale nutno při tom rozeznávat pití vína, namnoze domácího, popřípadě piva, což není tak škodlivé, jako pití gořalky. Toto je ve velké míře rozšířeno v horách, hlavně na Horňácku a na Kopicích, kde pijí i ženy. Při tom gořalky jsou tu nejhorších jakostí.“

Niederle L. a kol. Moravské Slovensko II, s. 825

Z návštěvy u strýca v Lipové

V Lipové, jako všude, jsou figurky - jednou takovou byl místní malíř, zhýralec první třídy, který prohlašoval, že se vždy těší až vystřízliví, aby se mohl ožrat. Obrázky maloval za půl litru páleného a měl vždycky co pít. Jednou se mu podařilo usnout v kaluži, směla byla, že mrzlo až praštělo, malíři zamrzly v kaluži prsty a v nemocnici mu je museli amputovat. Když se ho pak strýc kdysi ptal, jaké to je, bez těch prstů, odpověděl mu tento: „Aspoň si nemosím na tych prstoch stříhat nehty.“

Strýc Jagoš - Kruciš

vyprávěl o svém strýci (mohl to být ale také někdo jiný), který pil 1. ligu a proto raději v dobách drobných alkoholických pauz alkohol zakopával na zahradě do země. Jednou zas narazil na demižónek a jak to dal do země neošetřené, jacísi červi mu prožrali čeppek a spadli do demižónku se slivovicí, tam se pravda, utopili. Někoho by to odradilo, ale strýc měli takovou chuť na slivovičku, že si zvedli spodní část konopné košile (tu samou měl strýc Kruciš na sobě při kosení v zámeckém parku) a přes ni cedil červy, slivovička tekla z hrdla přímo do hrdla.

Další vyprávění a opět o strýci alkoholikovi.

„Strýc skončil v nějaké bohubilé společnosti pod stolem a kamarádi mu zavolali odvoz - manželku s trakařem a dvě sousedky na pomoc. Ty se s ním lopotily přes celou dědinu a strýc nejevil žádných známek života po celou cestu. Když se však před domem na chvíli zastavily, aby se poradily co s ním, jak ho dostanou domů, strýc se na chvíli probral, poznal svou manželku a tak na ni slaďoučce promluvil: „Ženo moja milená, že bys nám uléla zbrďólek, dyž zme se tak zešli?“ Tož to bylo na „počuni“.

Bratrova slivovice

Joža Hrňa dělal s dědečkem (s Rostou Plachetkou) vinobraní. A protože už nebylo nijak krásně, upili si trošku Jožové slivovice z minulého roku.

K večeru, když už bylo vše v bečkách a na „mestě“, na dokončenou přinesl i Zdeňka svoji halúzkovou (byla to úplně stejná slivovice jako Jožova, ze stejného materiálu, pálená ve stejný den, na stejném zařízení, v tomtéž kotli - a pak byla rozdělená na poloviny a tak přečkala půl roku v lahvích odděleně). Začali degustovat a Jožův vítězný názor zněl asi takto: „Chlapi, no, tá je, tá je o moc lepší, než tá, co zme pili odpoledňa, tá je bezkonkurenčnější lepší, pijme túto!“

Muzikantské móresy

Chtěl sem se před otcem ukázat, v jaké hraju muzice (Josef Bachan v Hradištanu) a s jakýma muzikantama a tak sem jich pozval na hru do Hluku. Hráli zme celý večer a náš otec (také muzikant - křídlovák) došel za nama za jeviště a začal nalévat cosi průzračného. Postupně všeci, Jaryna Staňkového nevyjímaje, vypili, mlaskali, mudrovali... Dyž dopil poslední, otec jich velice pochválil za to, že s ním všichni hráli tu hru a pili vodu, to že sú ty pravé muzikantské móresy, nic že jim to nevaďilo. A hned také vytáhl litr výborné slivovice - potom už nemosel nikdo nic předstírat.

Miloslav Hrdý

Osada pod Holým kopcem

V dnešním díle se podíváme do jednoho romantického koutku přírody pod Holým kopcem. Od nepaměti se tomuto místu říká Světničky. Těžko říct, ve které době se tento název vžil do místního slovníku Buchlovjáků, ale určitě to muselo být velmi dávno. Název je to český, lépe řečeno slovanský, tak již alespoň víme, kdy mohl vzniknout nejdříve. Co však označení Světničky, nebo U Světniček, znamená? Tak předně je to místo pod Holým kopcem, ve smyčce asfaltové cesty vedoucí na Pilu. Tudy také prochází nová „cyklostezka“, rozdělující svým průsekem vrchol nedaleké Proštípené.

Slovo Světničky nám dlouho vrtalo hlavou, ale ještě déle nám trvalo, než jsme se v tato místa dostali, abychom zde mohli provést průzkum přímo v terénu. Podle informací, získaných před cestou, jsme označené místo našli snadno. Horší to ale bylo s tím průzkumem.

V nízké smrčíně se nacházely Světničky

Světničky se totiž dnes nacházejí v hustém mladém smrkovém lese. Avšak když už jsme stáli na místě, bylo by trestuhodné, abychom se otočili a šli domů jen kvůli tomu, že Světničky jsou zarostlé smrčinou. Proto jsme se vrhli do díla mezi pichlavé jehličí. Od lesních dělníků jsme ještě před cestou obdrželi dva keramické střepy z těchto míst, bohužel se podle nich nedalo zjistit, ze které doby pocházejí. Ihned po vstupu do smrčiny se nám podařilo ve „výkopu“ provedeném divočákem nalézt velký střep s okrajem a vlnitou ozdobou. Typičtí Slované z doby Sámovy říše. To však znamená jen jedno. Světničky musely být v nějakém spojení s hradiskem na Dobříštku.

Pokračujeme v pátrání. Kromě několika dalších keramických úlomků jsme našli pozůstatky tří sídelních objektů s kamennou podezdívkou, dodnes krásně se rýsující na povrchu půdy. Velmi zajímavým nálezem se také stala část provrtané lastury, patrně ozdobného přívěšku. Nejzajímavější jsou ovšem ty tři kamenné základy. Bohužel se nám je nepodařilo vyfotografovat, a to právě kvůli nízkému porostu. Záhadné je, že tato „osada“ Světničky nemá žádné opevnění. To dokládá návaznost na Dobříštku, kam se obyvatelé z okolí ukrývali v době nebezpečí. Takže již máme osadu. Teď ještě nalézt vysvětlení, co znamená název Světničky. Někteří badatelé soudí, že se tak místo nazývá podle staré myslivny, která zde stávala někdy v sedmáctém století. Toto je ale nesmysl, protože myslivna stávala odjakživa (a dodnes stojí) na dva kilometry vzdálené Pile. Pravdu se bohužel asi nikdy nedozvíme. Je také možné, že se Světničky nazývají Světničkami právě kvůli těm základům, možná zde ještě třeba před sto lety býval nějaký sklípek, patřící ke staré osadě, nebo je ještě několik dalších možností. Je ale téměř jisté, že toto místo bylo obydleno Moravskými Charváty, podobně jako Dobříštku nebo jiná, dodnes zapomenutá místa v Buchlovských horách.

Martin Žizlavský a Vladimír Lachout , foto mž

Vzpomínka na letošní zimu

Foto: V. Kořínek

Hřeben Holého kopce.

Pod vrcholem Holého kopce.

Na staré panské cestě.

společenská kronika – LEDEN 2004

Narození:

Patrik Večeřa, Buchlovice, Komenského

Úmrtí:

František Procházka, Buchlovice, Lhotka

Marie Remešová, Buchlovice, Řadová

Jiří Slezák, Buchlovice, Hradištská

4 občané DD

Počet svatebních obřadů:

V měsíci lednu nebyl na Státním zámku Buchlovice uzavřen žádný sňatek.

Přistěhování: 6 osob

Odstěhování: 3 osoby

K 31.01.2004 bylo v Buchlovicích 2 475 obyvatel.

**UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO DUBNOVÉHO ZPRAVODAJE
BUDE 22. BŘEZNA 2004.**

Příspěvky dodané po termínu uzávěrky budou zveřejněny v některém z následujících čísel Buchlovského zpravodaje.

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává Obecní úřad v Buchlovicích, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně, řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing. Miloslav Hrdý, výkonní redaktoři Vlastimil Kořínek a Bořek Žižlavský. Náklad 350 výtisků. Cena 6,- Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.

Sazba Pavel Princ, tiskne HUDEC print, s. r. o., Buchovice